

Sivas Kampı

1960 ihtilâli sonrası bir gün öğle namazını kıldıktan sonra eve geldim. Bizi mutlaka ifade için çağıracakları içime doğdu. İhtilalden beş gün sonra **2 Haziranda bizim kapımız çalındı.** Kapıya gelenler askerlerdi. Beni sormuşlar. Kardeşim durumu bana haber verdi. Ben de annemin elini öptüm ve çıktım. Böylece evden ayrılmış oldum. Beni Birinci Şubeye götürdüler. Bir şeyler sormalarını bekliyordum. Ama hiçbir şey sormadılar.

“Hele şurada biraz otur.” dediler. Biraz sonra Mehmet Şercil Ağabey ve Erzurum’un diğer Nur talebelerini, Kamil Sirkeci’yi, İdris Hocayı, Terzi Bahattin’i, Yavuz Telli’yi ve Hilmi Ardos’u getirdiler ve hepimizi Emniyet Müdürlüğünde topladılar. Hiçbir şey sormadan Kars Kapısındaki Askeri Hapishaneye götürdüler. Gece orada kaldık.

Sabah sekizde bizi hapishane arabasına bindirdiler. Yanımıza genç subaylar oturdu. Bizi Gümüşpala’ya götüreceklerini zannetmiştik. O zaman Üçüncü Ordu Kumandanı Ragıp Gümüşpala idi. İyi bir adamdı. Bir süre yol aldık. Derken faytonların sesi kesildi. Yanımda Kamil Sirkeci vardı. Kulağıma fısıldayarak:

“Hocam farkında mısın, biz şehri çıktık. Acaba bizi nereye götürüyorlar?”

“Kamil Bey” dedim, **“Biz Risale-i Nur’u okurken her zaman başımız bu yola feda olsun demiyor muyduk? Ölsek bile bu davaya sadakatle sarılalım.”**

Şercil Ağabeye baktım. O da soran gözlerle bana baktı. Bu uzun yolculuğa bir mana verememiştik. Ama biz inandığımız dava uğrunda her şeyi göze almıştık. Sükunet içinde bir itidal ve teslimiyetle olanları seyrediyorduk.

Arabadan indiğimizde kendimizi hava alanında bulduk. **Uçağa ilk defa binecektik.** Küçük askeri bir uçak. Bizi oturtular. Sonra kemerlerimizi bağladılar. Acaba niye bağlıyorlar diye merak ettik.

Kendi aramızda fısıltıyla konuşurken astsubaylardan biri yanıma geldi. Ellerini dostane dizlerimin üzerine koyarak:

“Hocam, nereye gittiğinizi biliyor musunuz?” diye sordu. Daha sonra bir şey söylemeden yanımdan ayrıldı. Uçak havalandı. Kimse nereye gittiğini bilmiyordu. O anda hatırıma geldi:

Kâfirler nereden geldiklerini ve nereye gittiklerini bilmeden bu dünyada nasıl yaşıyorlardı? Bu durum onları kim bilir nasıl bir azapta bırakıyordu?

Astsubay tekrar yanımıza geldi:

“Korkmayın, korkmayın! Sizi Sivas’a götürüyoruz.” dedi ve böyle demesiyle gözünden iki damla yaş akması bir oldu. Bu gözyaşları arkadaşları daha çok üzdü. Mehmet Şercil Polat Ağabeyin hiç aldıracağı yoktu. Polat gibiydi.

Bir saat yirmi dakikaya Sivas’a gittik. Bizi Kabaktepe’deki alaya götürdüler. Bir bölüğü boşaltmışlardı, bizi oraya hapsettiler. Abdest almaya asker nezaretinde gidiyoruz. Her taraf kapalı, sıcak. Kampında olup bitenlerden bir haber alamama yüzünden ilk on gün çok rahatsız olduk. Çünkü askerlerden bir şeyler öğrenmek istiyoruz:

“Emir var, sizinle konuşmamız yasak.” diyorlar.

“Meclis ne oldu?” diye soruyoruz, bir cevap vermiyorlar. Gazete istiyoruz, getirmiyorlar.

Aradan biraz zaman geçti. Başta Ali Rıza Efendi olmak üzere Şeyh Said’in bütün oğullarını ve torunlarını, Demokrat Partiye mensup il başkanları, ocak başkanlarını ve bazı siyasî temsilcilerini de bu kampa getirdiler. Onlardan öğrendiğimize göre, ihtilâlciler dönemin Genel Kurmay Başkanı Rüştü Erdelhun Paşa’yı da saf dışı bırakmışlar, parlamento dağıtılmış, Menderes’i mebuslarla birlikte Yassı Adaya sürülmüş ve ihtilâlciler yedi bin subayı ordudan atmışlar.

Birkaç gün sonra Erzurum’un Demokrat Parti idarecilerini de getirdiler. Nur talebesi olarak da Diyarbakır’dan **Emekli Yüzbaşı Mehmet Kayalar’**ı, Kahramanmaraş’tan **Mustafa Ramazanoğlu’**nu getirdiler. Az zamanda **385 kişi olduk. 5 koğuş doldu.**

Başımıza Atakan isminde bir kamp kumandanı verdiler. Albay Atakan ve arkadaşları önce Menderes hükümetini devirmek için ihtilâl hazırlığı yaparken yakalanmışlar ve hapse atılmışlardı. Kendileri **“Dokuz Subaylar”** adıyla meşhur olmuşlardı. 1960 ihtilâli olunca dokuz subayları hapisten çıkarmışlar, Atakanı da Sivas kampına kumandan yapmışlardı. Atakan her ikindiden sonra bizi topluyor, yoklama yapıyordu. İhtilâli neden yaptıklarını anlatıyor, demokratlara, en çok da Menderes’e hakaret ediyordu.

Bir defasında:

“Demokrat Partinin gerçi ekonomik yönden bu memlekete bir çok hizmetleri oldu. Ayrıca, Türkiye’ye Amerika’nın kapılarını açtı. Amerika’dan birçok silâh ve teçhizat getirdi. Ama zararı daha büyük oldu. Kur’an kurslarını açtırdı, berelileri çoğalttı.” diyerek beni gösterdi.

Bir gün kamp kumandanı yine elleri arkasında, bize dedi ki:

“Arkadaşlar! Bu ihtilâl hükümetinde siz kendinizi, deryada motoru kırık bir geminin içinde gibi hissedeceksiniz. Sonunuz belli değil!”

Yine bir gün Menderes’e hakaretler yağdırmaya başladı. Bir de baktım Demokrat Parti idarecilerinden daha sonra bakanlık yapmış olan **Turhan Bilgin** ileri atıldı:

*“Kumandan! Geçen gün sen bize: '**Siz burada motoru kırık bir gemidesiniz. Sizin sonunuz belli değil demediniz mi?**' Bize ne yapacaksınız yapın. Ama Menderes’e kötü söz söyletmeyiz. Biz sevdiğimiz adama hakaret ettirmeyiz.”* dedi.

O hadiseden sonra hakaretler sona erdi.

Mehmet Kayalar da bizimle aynı koğuştaki kalıyordu. İhtilâlcilerin aleyhinde heyecanlı konuşmalar yapıyordu. Tedbir falan dinlediği yoktu. Çok rahatsız oluyorduk.

Bir gün alay kumandanı geldi.

“Dahiliye vekili İhsan Kızıloğlu geliyor. Hep dışarı çıkacaksınız, o geldiğinde ayağa kalkacaksınız.” dedi. Mehmet Kayalar bizi toplayarak:

“Olmaz!” dedi. *“Biz kapıda oturacağız ve ayağa kalkmayacağız.”* Bakanın arabası geldiğinde Mehmet Kayalar ayak ayak üstüne attı. Onun zorlamasıyla biz de aynı şekilde ayak ayak üstüne atarak oturduk. İhsan Kızıloğlu geldi. Elini salladı. Herkes ayağa kalktı, biz kalkmadık.

Bir gün yanımıza bir sivil geldi. Güya o da Göle’den Demokrat Partiye hizmet ettiği için getirilmişti. Hemen anladım ki, bu ihtilâlcilerin adamı. Yatağını bizim yanımıza verdiler. Mehmet Kayalar, yine eskisi gibi pervasızca konuşuyor, o da Mehmet Kayalar kadar ihtilâlcilerin aleyhinde bulunuyordu. Ben onun konuştuklarına karşı:

“Neden böyle konuşuyorsun. Ne hakkın var böyle konuşmaya. Bunlar bizim askerimiz.” diyordum. O zat hep bizi takip ediyor, abdeste bizimle beraber geliyor, bizimle beraber namaz kılıyordu. **Ama her şeyi acemice idi.** Aradan ne kadar geçtiyse bir gün adam ortadan kayboldu. Ertesi gün hemen Mehmet Kayalar’ı hücre hapsine aldılar.

Şerafettin Kartal Sivas’ta veteriner astsubay olarak görev yapıyordu. Ankara’dan

Said Özdemir, Şerafettin Kartal eliyle bize bazı risaleler gönderiyordu.

Nihayet alayın içinde askerî mahkeme kuruldu. Önce içimizden terzi Bahattin'i götürdüler. Biz telâş içinde bekliyoruz. Bahattin gelince neler olduğunu sorduk:

“Hocam senin öyle kalın bir dosyan var ki!” dedi.

Sabahleyin:

“Şercil Polat, Mehmet Kırkıncı, Yavuz Telli gelsinler” diye çağırdılar. Gittik.

İçeri girdiğimde, askerî hâkim bana hitaben:

“Yahu siz nasıl Hocasınız? Bakın papazlar iki fakülte bitiriyorlar. Siz ise memlekette ihtilâl yapmaya teşebbüs etmiş bir adamın peşinden gidiyorsunuz.” dedi.

Baktım Şeyh Said ile Üstadımızı karıştırıyor. Dedim ki:

“Siz papazları ileri sürüyorsunuz, ama onlar hâlâ bir insana uluhiyet isnad ediyorlar. Ben gençliğimden beri ilim tahsil ediyorum. Eski Yunan’dan bu yana bütün filozofları okumuşum. Hem sizin konuşmanızdan anladığıma göre siz, Şeyh Said ile Bediüzzaman Said Nursî’yi karıştırıyorsunuz. Bunlar farklı farklı kişilerdir. Şeyh Said, Erzurum’un Hınıs kazasındandır. Bediüzzaman ise Bitlis’in Hizan kazasının Nurs köyündendir.”

“Şeyh Said, Bediüzzaman Hazretlerinin de kendisiyle birlikte devlete karşı harekete geçmesi için Bediüzzaman’a şöyle bir mektup gönderiyor.”

“Efendim! Sizin nüfuzunuz kuvvetlidir. Bu harekatımıza iştirak buyuyur, yardım ederseniz galip oluruz.” diyor ve Bediüzzaman’ı kıyama davet ediyordu.

Bediüzzaman da Şeyh Said’e şu cevabî mektubu yazıyor.

“Türk Milleti asırlardan beri İslâmiyet'in bayraktarlığını yapmıştır. Çok veliler yetiştirmiş ve şehitler vermiştir. Böyle bir milletin torunlarına kılıç çekilmez. Biz Müslümanız, onlarla kardeşiz. Kardeşle kardeşle çarptıramayız. Bu şer'an caiz değildir. Kılıç harici düşmana çekilir. Dahilde kılıç çekilmez. Bu zamanda yegâne kurtuluş çaremiz Kur'an iman hakikatleriyle, tenvir ve irşad etmektir. En büyük düşmanımız olan cehli izale etmektir. Teşebbüsünüzden vazgeçiniz. Zira akim kalır. Birkaç canî yüzünden binlerce masum kadın ve erkekler telef olur.” [\(bk. A. Akgündüz, Yanlış Tanıtılmaya Çalışılan Bir Dahi\)](#)

Bediüzzaman, doğudaki aşiretleri de bu isyana karışmaktan alıkoymuş. Kör Hüseyin Paşa Erek dağına giderek Üstad Bediüzzaman'a, Şeyh Said'in yukardaki davet mektubunu götürmüş. Üstad ona bu işin yanlış olduğunu anlatmış. Kör Hüseyin Paşa geri dönmüş. Ama rahat edememiş. Birkaç gün sonra tekrar gelmiş. Üstad'a demiş ki:

"Üstadım bu bir fırsattır. Bu fırsatı kaçırmayalım. Biz bu adama arka verelim." Üstadımız ihtilâlin zararlarını ve büyük mesuliyet olduğunu uzunca anlatmış ve kendisini ihtilâlden vazgeçirmiş.

O günlerde Üstad Hazretleri Van'a gelmiş, Nurşin Camiinde aşiret reislerini toplamış, onlara meseleyi anlatmış ve onların hadiseye karışmasına mani olmuştur. Bunun çok yakın şahitleri var. Şu an kampımızdaki Malazgirt Belediye reisi İhsan Kılıç kendisi bir aşiret reisi ve bu hadisenin canlı şahididir.

"Bizi ihtilâle karışmaktan alıkoyan Bediüzzaman Hazretleri oldu. Allah ondan razı olsun." diyor. Ona sorun." dedim ve ekledim:

"Tâ Osmanlılar zamanında Ermeni lideri olan Buus Nobar ile Mehmet Şerif Paşa bir Kürt devleti kurmak için anlaşmışlar. Bediüzzaman Hazretleri onlara da karşı çıkmış. Bunlar birkaç kendini bilmezdir. Bunların fikri Kürtlerin fikri değildir. Kürtler İslâmiyet'ten, Türklerden ayrılmazlar. Ermeniler, Kürtleri kendilerine tâbi yapacaklar. Bunları istimal edecekler." demiş. Üstad, Kürt Teali Cemiyetine de karşı çıkmış." diye anlattım.

Bunları anlatırken akşam yaklaştı. Birkaç gün sonra hakim beni tekrar çağırdı ve:

"Ben 1925'teki Şeyh Said Ayaklanmasını Said-i Nursî'nin çıkardığını zannediyordum. Sizin bu izah ve ifadelerinizden şimdi Said Nursî'nin daima devletin ve milletin yanında yer aldığını öğrendim. Bundan dolayı size teşekkür ederim." dedi.

İfadelerimizin alınması bir hafta kadar sürdü.

Günlerimizi ibadet ile dini sohbetler ile geçiriyorduk. Sivas Kampında herkes teselliye muhtaçtı. Bunların bir çoğu, bir süre korkarak bizden uzak kaldılarsa da sonradan yanımıza gelmeye başladılar, sohbetlerimize iştirak ettiler. Ben kendilerine yer yer şu manada konuşmalar yapıyordum:

"Biz burada ne kadar kalacağımızı ve sonumuzun ne olacağını bilemiyoruz. İnsanlardan medet beklemek yerine Cenab-ı Hakk'ın dergâhına sığınalım."

Tövbe, istiğfar edelim. Namazlarımızı kılıp O'na yalvaralım. Bakalım bu musibetin sonunda Rabbimiz nasıl hayırlı kapılar açacak?"

Bu tesellileri verirken, arada Üstad'ın müsbet hareketle alakalı fikir ve düşüncelerini de naklediyordum. Bir defasında Üstadımızın Menderes'i ikaz için yazdığı **"Halkçılar ırkçıları elde ederek başınıza ... açacaklar"** diye başlayan mektubunu sonuna kadar okudum. Sonra da, *"Celal Bayar, Menderes dünyayı gezdikleri halde en yakınındaki planlanan hadiselerin farkına varamıyor, tedbir alamıyor. Fakat Bediüzzaman seneler evvel bir hissi kablül vuku ile demokratları ikaz ediyor."* diye ekledim.

Bu sohbetlerden sonra birçoğu Kur'an öğrenmek istediler. Kur'an bilmeyenlere Kur'an öğretmeye başladık. 1954 dönemi mebuslarından Rifat Ökten de orada Kur'an'ı hatmetti. Kendisi 1960 ihtilâlinden sonra Yeni Türkiye Partisinden millet vekili seçildi ve Ulaştırma Bakanlığı yaptı. Bakanlığı sırasında Erzurum'a geldiğinde bir grup mebusla bizi ziyaret etti. Kendisiyle kamp günlerimizi yadettik.

Kampta Kur'an öğrenen ve namaz kılanların sayısı artınca alay kumandanı:

"Burada Nurculuk faaliyetleri başladı." diye Ankara'ya şikayette bulundu.

Kampta Alevilerle aynı koğuştaki kalıyorduk. Sabahları biz namaza kalkıyorduk, onlar kalkmıyorlardı. Bazen, niçin namaz kılmadıklarını soruyordum. Soruma karşı sessiz kalıyorlar ve boyunlarını büküyorlardı. Bana karşı hürmetleri vardı. Bir şey demiyorlardı. Ben de üzerlerine fazla gitmiyordum.

Bir gün kendilerine dedim ki:

"Gelin sizinle anlaşalım. Bir **"namaz kılmak"**, bir de **"kılmamak"** var. Bu iki şıktan hangisi doğru ise birlikte onu yapalım. İsterseniz önce ben namazı niçin kıldığımızı ve namaz kılmamanın ehemmiyetini anlatayım." diye söze başladım. Ve namaz hakkında bir hayli izahlarda bulundum. Daha sonra **"Şimdi de siz namaz kılmamanın lüzumu hakkında bildiklerinizi söyleyin."** dedim. Bunun üzerine:

"Bizim namazlarımızı Hazret-i Ali Efendimiz kılmış." dediler. Ben de latife olarak:

"Madem Hz. Ali (ra.) gibi bir zat sizin namazını kılmış, Allah kabul etsin. Beni daha niye konuşturuyorsunuz?" dedim.

Aradan zaman geçtikten sonra yine onlara dedim ki:

“Yahu geçen size bir şey sormuştum, ama keşke sormasaydım. Ben Hazret-i Ali’yi öyle çok seviyordum ki. Ama şimdi, sizin cevabınızdan sonra, sanki kalbimde o mübarek zata karşı bir kırıklık oldu.” dedim. Bunun üzerine merakla ve soran gözlerle bana baktılar. Ben de:

“Hazret-i Ali niçin sadece bu Tuncelililerin namazını kılmış da, Erzurumlularını kılmamış. Bu Erzurumluların suçu ne?” dedim ve kendilerine şunu sordum:

“Sadece sizin namazınızı mı kılmış, yoksa dedelerinizin, torunlarınızın namazlarını da kılmış mı?”

Bu soruma,

“Hepsinin namazlarını kılmış.” diye cevap verdiler. Bunun üzerine:

“Gelin şimdi bir hesap yapalım.” dedim. **“Hazret-i Ali Efendimiz altmış küsur yıl yaşamış. Bu kadar namaz bir ömre nasıl sığsın? Böyle şey olur mu?”** daha sonra;

“Hasan ve Hüseyin Efendilerimiz namaz kılarlar mıydı?” diye sordum.

“Evet” dediler.

“Peki!” dedim, *“Hazret-i Ali Efendimiz evlatlarının namazlarını niçin kılmamış da sizinkilerini kılmış? Sizi onlardan daha mı çok sevmiş?”* dedim.

Bu sözlerime karşı susmaktan başka bir şey yapamadılar. Sözlerimi vicdanen tasdik ettikleri yüzlerinden okunuyordu.

Bir başka sohbetimizde Hazret-i Ali’nin camide şehit edildiği için camiye gitmediklerini söylediler.

“Bu mantığa göre sizin de ölünceye kadar camide namaz kılmanız gerekmez mi?” diye sordum ve şunları ilave ettim:

“Namaz herkesin kendi şahsına farzdır. Bir insanın yemek yemesiyle başkasının yerine yemek yemesi düşünülemez gibi, başkasının yerine namaz kılması da düşünülemez.”

Bu samimi sohbetimizin sonunda içlerinden biri:

“Allah bizim Dedelerimizden bunun hesabını soracaktır, bizi böyle cahil

birakanlar onlardır.” dedi.

Sonunda namaza başladılar. Bu hadise kamptaki herkesi büyük bir hayrette bıraktı ve çoğu kimsenin Risale-i Nura dost olmasına vesile oldu.

Artık güz mevsimine girmiştik. Koğuştta yatsı namazlarımızı kılmış battaniyelere sarılmış oturuyorduk. Bir subay geldi.

“Nurcular eşyalarını alarak dışarı çıksın!” dedi. Biz de eşyalarımızı aldık ve dışarı çıktık. **“Başka bir şey unutup unutmadığınızı kontrol edin.”** dedi. Her şeyimizin tamam olduğunu söyledik.

Kampın müdürü Binbaşı Recep Bey yanımıza geldi ve bize:

“Tek sıra hâlinde beni takip edin.” dedi. Recep Bey önde biz onun arkasında, subaylar da bizim arkamızda olarak yürümeye başladık. O sıra yatsı vaktini geçmişti ve her yer karanlıktı. Bilinmeyen bir yere doğru gidiyorduk. Kâmil Bey fısıltı hâlinde:

“Hocam bizi nereye götürüyorlar?” dedi. Bilmediğimi söyledim.

“Öyle mi? Neyse hakkımızda hayırlısı!” dedi. Çok geçmeden bir daha sordu, yine aynı cevabı verdim. Böylece birkaç kere sordu. Anladım ki, bizi öldürmeye götürdükleri endişesine kapılmıştı.

Bir ana yola çıktık. Binbaşı yüksek bir sesle:

“Nurcular eşyalarınızı yolun şu kenarına bırakın, siz de bu tarafa dizilin.” dedi. **“Dizilin!..”** emriyle birlikte hepimizin içine bir ürperti düştü. Bizi öldüreceklerini zannettik. Biz dizilince binbaşı yüksek bir sesle:

“Nurcular!” dedi, **“Siz serbestsiniz.”**

Bir yandan şaşkınlık, bir yandan sevinç içinde çantalarımızı aldık ve Sivas’a doğru yürümeye başladık. Sivas’tan tren ile Erzurum’a döndük.

Erzurum’a indiğimizde kar daha yeni yağmaya başlamıştı. Hayalen maziye gittim, Sivas’a gittiğimiz günü hatırladım. Bütün gördüklerimizi, yaşadıklarımızı bir sinema şeridi gibi gözümün önünden geçirdim. Her şeye mukavemet etmiş, hayat tarzımızı değiştirmemiş, orada da insanları hidayete çağırmış, yeni dostlar edinmiştik. İçimde payansız mukaddes bir sürur ve huzur vardı. Mutluydum, mesuttum O gün de Koca Müslüman lakaplı astsubay Hasan ile Vahdettin Hızıroğlu:

“Acaba gelirler mi?” diye tren istasyonuna gelmişler. Halbuki geleceğimizden hiç haberleri yoktu. Bizi görünce Müslüman Hasan koşarak yanımıza geldi. Onlara ilk

önce medresenin durumunu sordum.

“Hocam, vali medreseyi söktürdü.” dediler. Vali, ihtilâl valisiydi. Çok üzüldüm. Eve gitmeye hazırlandık. Fakat Şercil Ağabey:

“Hocam ben gelemem. En iyisi ben berberde tıraş olup sonra eve gideyim. Yoksa birkaç gün daha tıraş olamam.” dedi ve ilave etti ki:

“Bana öyle geliyor ki, annem ölmüştür.”

“Ne ölmesi? Nereden duydun?” dedik.

“Duymadım, ama bana öyle geliyor.” dedi. Sonra öğrendik ki annesi gerçekten ölmüş.

Eve gittim. Annemin ve babamın elini öptüm ve kardeşlerimle kucaklaştım. Ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Evdekiler ile sohbetlerde bulunduk. Uyku nedir unuttuk. Herkes sürur ve sevinç içerisindeydi ve evimizde âdeta bir bayram havası vardı.

Gece boyunca kamptaki hizmetlerimizi anlattım. Babam bundan çok memnun oldu.

“Ben korktum ki sen orada Nur hizmetinden usanıp geri çekileceksin. Fakat seni böyle hizmette aşk ve şevk içerisinde görmem beni sürurlara gark etti. Oğlum, zaten meşakkat ve ızdıraplar bu kudsi yolun şanındandır.” dedi.

Babamın bu düşüncelere sahip olması beni gerçekten mesrur etti.

Yeri gemişken şunu da anlatmak isterim:

İhtilâlciler bizi Sivas’a götürdükten sonra, bir kısım insanlar babamın yanına gelip geçmiş olsun dileklerini ilettikten sonra, *“Senin oğlun ne diye bu gibi tehlikeli yollara kendini atıyor. Medresesinde rahatça oturup ders vermiyor.”* demişler. Babam da onlara karşı **“Ben oğlum bu yolda feda etmişim.”** demiş.

O gün yattım. Sabah kalkınca, kardeşlerle bir araya geldik, dünyanın en mutlu sabahlarından biri idi. Kampta yaşadığımız günleri onlara anlattım. Sonra Üstad'ın **“azami tedbir içinde hizmet”** düsturunu esas almamız gerektiğini konuştuk ve **dersleri evlerde yapmaya karar verdik**. Bizim hayatımız üç temel üzerine kurulmuştur: **Bediüzzaman, Nur dersleri ve medrese.**

27 Mayıs 1960 ihtilâlinden sonra hizmet içinde bir süre duraklama oldu. Üstad'ın ölümü, arkasından ihtilâlin gelmesi, Nur talebelerinin haislere girmeleri, ister istemez insanları duraklatmış ve yerinde saydırmıştı. Birçok insan da yeni dönemde ne yapılacağı konusunda mütehayyirdi. Üstad'ın varislerinden **Sungur Ağabey**, bu havayı gidermek ve kardeşleri yeniden şevke getirmek maksadıyla ihtilâlin ilk baharında Türkiye çapında bir seyahat yaptı ve bu münasebetle Erzurum'a da geldi.

Erzurum'da bir müddet kaldı. Gerçekten de cemaatimiz, onun gelmesiyle yeniden hareket kazandı. Bize bu gibi ihtilâllerin, haislerin, zindanların, geçici engeller olduğunu, bunların hiçbir zaman Risale-i Nur'un fütuhatına mani olamayacağını anlattı. Erzincan'a gideceği zaman bana:

"Ilicaya kadar beraber gidelim. Sen oradan geri dönersin." dedi. Birlikte Ilica'ya kadar gittik. Sonra,

"Aşkale'ye kadar daha gidelim." dedi. Oraya gidince Tercan'a kadar kendisine refakat etmemi teklif etti. Tercan'a vardığımızda yakındaki bir camiyi göstererek:

"Burada birlikte öğle namazını kılalım. Sonra sen geri dönersin, biz de Erzincan'a gideriz." dedi.

Camiye girdik. O sırada cemaat namazı bitirmiş, dua ediyordu. Biz de mihrabın diğer tarafına geçtik ve namazımızı kıldık. Namazdan sonra bir genç yanımıza yaklaştı ve bana:

"Hocam" dedi, **"Bugün pazar olduğu için dükkanı açmadım. Namaza iki saat kala bu caminin duvarının dibine gelip oturdum. Seni düşündüm ve o kadar ağladım ki!"** dedi. Ben çok şaşırılmışım.

"Kusura bakma, ben seni tanıyamadım!" dedim. Bunun üzerine genç:

"Siz Üstad vefat ettiğinde, cenazesine giderken bizim dükkana uğramıştınız. Bizim dükkanda iftarınızı açmıştınız. Çay içmişsiniz." dedi.

Ben o zaman genci hatırladım. İlk görüşmemizde ismini soramamıştık. İsmnin **Umut** olduğunu öğrendik.

"Siz gittikten sonra, sizi o kadar düşündüm ki; 'Bunlar ins miydi, cin miydi, melek miydi? Birden geldiler ve aniden kayboldular.' diye söylendim. Halbuki Erzurumlu olduğunuzu biliyordum. Fakat adresinizi bilmiyordum. Sizi görmeyi çok istiyordum. Sürekli sizi

düşünüyordum. Şimdi sizi burada görünce çok sevindim.” dedi.

Sungur Ağabey hayret içinde:

“Kimdir bu zat?” diye sordu. Ben de olanları kendisine anlattım. Daha sonra da Umut’a Sungur Ağabeyi göstererek:

“Bunu tanıyor musun?” diye sordum. Tanımadığını söyleyince:

“Bu Sungur Ağabeydir. Kendisini Üstad'ın hizmetine vakfetmiş, yanında kalmış bir talebesidir.” dedim. Hemen Sungur Ağabeyin elini öptü. Sonra,

“Burada böyle konuşmak olmaz. Eve gidelim, bir kahvaltı yapalım. Sonra gidersiniz. Olmaz mı?” dedi. Sungur Ağabey kabul etti.

Evleri tek katlı, ama çok güzel ve büyük bir evdi. Eski şark usûluyla döşenmişti. Bizi bir odaya aldı. Biraz sonra içeri uzun boylu, iri yarı, sakallı bir adam girdi. Çok endamlı bir ihtiyardı. İçeri girince önce bizi şöyle bir süzdükten sonra kendine mahsus bir şiveyle:

“Sungur Ağabey hangisi?” dedi. Umut, Sungur Ağabeyi gösterdi. **“Ya Kırkinci Hoca hangisi?”** dedi Umut bu sefer de beni gösterdi. Umut bize babasını tanıttı. Sonra babası şunları anlattı:

“Ben seksen altı yaşındayım. Bir çok âlimle oturdum, kalktım. Mürşidim Kiğı müftüsü Muhammed Efendi de büyük bir insandı. Hem âlim, hem maneviyat sultanı idi.

Benim, Umut’a karşı aşırı bir düşkünlüğüm vardır. Bizim bir köyümüz var. Oğluma:

“Oğlum Umut, sen namazını kıl, bu köyü sana vereceğim.” dedim. Fakat Umut namazını kılmadı. Şu evi vereyim dedim, yine kılmadı. Yani ne yaptım Umut’u namaza başlatamadım. Fakat Bediüzzaman Hazretlerinin vefatında, Kırkinci Hoca, birkaç kişi ile birlikte bizim dükkana misafir olduktan sonra, Umut birden değişti. Ramazan ayında teravihleri bile kılmayan Umut, o sabah namaza başladı. Umut namaza başlayınca ben bunun Kırkinci Hoca’nın işi olmadığını anladım. Bu iş olsa olsa Kırkinci Hoca’nın mensup olduğu zatın büyüklüğü, feyzi ve ruhaniyatıdır. O ne kadar büyük bir mürşit ki, sadece rüzgârı Umut’un alnını secdeye yapıştırdı.”

Biraz sonra içeriye yirmi beş yaşlarında bir genç girdi. Simasında parlaklık ve keskin bir zekâ hissediliyordu. Umut Bey:

*“Hocam, **Şefik Efendi** ilçemizin en dindar gençlerinden biridir. Tasavvufa meraklıdır. Çok kitap okur, biz de kendisinden çok istifade ediyoruz.”* dedi.

Sonra Sungur Ağabey Risale-i Nur’un muhtelif yerlerinden dersler okudu. Şefik Efendi Risale-i Nur’u büyük bir istekle ve can kulağıyla dinliyordu. Sungur Ağabey ona çok iltifat etti.

Sungur Ağabeyi Erzincan’a uğurladık ve ben birkaç gün daha orada kaldım. Bu müddet içerisinde Umut Bey ve Şefik Efendi ile Risale-i Nur’dan dersler okuduk.
Şefik Efendi:

“Herhalde bu derslerden anladığım kadarıyla Bediüzzaman Hazretleri asrımızın müceddididir. Risale-i Nurlar da bu asrın hastalıklarını teşhis edip onlara çare getirmiştir. Burada bir Nur medresesi açmak lâzımdır.”

dedi. O zamandan beri Şefik Efendi Risale-i Nurların sadık bir talebesi oldu.

Vefatından sonra çocukları eşyalarının arasında şiirlerini yazdığı bir defter bulmuşlar. Şiirlerini bana getirdiler. Kendisinin şair olduğunu böylece öğrenmiş olduk. Onun Peygamber Efendimiz (asm.) için yazmış olduğu bir şiirden hatıra olarak iki kıta aşağıda naklediyorum.

*"Kebair ehline müjdeler verdin,
Şefkatin şumulü cemaat, ferdin
Ümmetin isyanı, en büyük derdin
Sen bu ızdırâbın elemlisisin."*

*"Nuru cemalinden halketti seni
Meddahın oluben medhetti seni
HÜDA'yı MÜTEAL vafetti seni
Sen yüce ahlakın mizanesisin."*